

Antal Elever; det har f. Eks. ogsaa Vinters Seminarium i Silkeborg, som dog ikke er indremissionsk. Men der er en helt anden Side ved Sagen med Hensyn til Skaarup Seminarium, som jeg med Villie ikke har villet drage frem hidindtil. Det er det Spørgsmaal, som allerede i Aaret 1917—18 blev draget frem her i Rigsdagen af Folketingsmand S. C. Nørgaard fra Nørresundby. Det ærede Medlems Udtalelser staa i Rigsdagstidende for 1917—18 Spalte 291, og Ministerens Svar findes Spalte 741. Det var ogsaa et Spørgsmaal angaaende Seminariets indre Forhold. Jeg har netop med Villie ikke draget det frem, men nu bliver jeg nødt til det. Det drejede sig om, at Forstanderen havde benyttet nogle pædagogiske Opgaver, som var blevet tilsendt ham efter hans Begæring noget tidligt; han havde forelagt disse Opgaver for Eleverne, gennemgaaet dem med Eleverne forud for Eksamen, og en af Lærerne maatte derfor lade den Oplysning tilgaa Eksamenskommissionen, at dette havde fundet Sted, hvad der medførte, at disse Opgaver maatte tages ud. Jeg vilde nødig have draget det frem paa ny, men som Forholdet er, tvinges jeg til det, og jeg mener, at det ene sammen med det andet maa vise, at det vist ikke er uden Grund, at den Undersøgelse, som nu er i Gang, bliver fremmet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning. Hermed maa de korte Bemærkninger om dette Spørgsmaal være afsluttet.

Valdemar Nielsen: Maa jeg sige til det ærede Medlem i Anledning af det, han nu sidst sagde, i Modsætning til det, han gav Udtryk for før, nemlig at hans Angreb slet ikke var personlige, at jeg synes, at de sidste Udtalelser, det ærede Medlem er fremkommet med, var det allerstærkeste Bevis paa, at det er netop det personlige, man drager frem. Man vil Dr. Larsen til Livs. Det er Formaålet. Om det kan opnaas at faa ham fjernet, skal jeg ikke udtale mig om, men det er det, det ærede Medlem ønsker. Af hvad Grund? Ja, jeg tror, der er flere, blandt andet religiøse, og ogsaa politiske, og som jeg sagde før, naar de to Motiver er afgørende i et Angreb, saa helmer man ikke. Jeg tror ogsaa, man vil se, at det vil slaa til med Hensyn til den Side, som nu sætter ind imod Dr. Larsen — ogsaa der vil man se, at de gør det for at faa et Resultat.

Schmidt: Der er en hel Del, jeg har at svare paa i Dag. Det ligger mig dog allermest paa Sinde at svare paa de Udtalelser, som den højtærede Udenrigsminister fremkommet med. De har skaffet Klarhed paa den Maade, at de afviste bestemt Tanken om en gensidig Traktat mellem Danmark og Tyskland angaaende Mindretallets Ret med den Begrundelse, at man ikke ønskede at give en anden Magt Indblandingsret i Danmarks indre Anliggender. Jeg kan forstaa, at det i Øjeblikket ikke er muligt at rokke ved denne Opfattelse, og jeg tager Følgen, idet jeg nu ved, at det er den tysksindede Befolknings Sag at komme med Forslag om, hvorledes Mindretallets Ret kan underbygges indenfor den danske Lovgivnings Rammer.

Jeg sætter dog Pris paa endnu en Gang at hævde min Anskuelse og sige, hvorfor jeg mener, det havde været bedre, naar der var sluttet en gensidig Traktat. Vi har altid været forberedt paa den Indvending, at man ikke ønskede Indblanding eller Indblandingsret fra tysk Side, men vi har ogsaa tænkt os Ordningen paa en helt anden Maade. Vi har tænkt os, at der skulde oprettes en Voldgiftsdomstol, der blev dannet ikke af de to Staters Repræsentanter, men af de to Mindretals Repræsentanter og en Skandinavn som Formand. Der vilde være garanteret en stor Sagkundskab i Grænseforholdene gennem disse Repræsentanter for begge Mindretallene, og Upartiskhed vilde være garanteret gennem Skandinaviens Repræsentant. Jeg har altid været af den Mening, at netop paa den Maade vilde Indblanding fra Staternes Side udelukkes, fordi det var Mindretallene selv, der ordnede deres Forhold indbyrdes. Nu er jeg bange for, at denne Indblanding bliver ved. Thi hvad er det i Grunden andet end Indblanding, naar den ene Stat kigger over i den andens Stats Forhold og siger: Det er du ikke vidt nok med; der er du ikke saa vidt som jeg? Den højtærede Hr. Udenrigsminister har bedt mig om, at jeg skulde virke hen til, at Tyskland kom godt med i at udbygge Mindretallets Ret. Jeg kunde have virket paa afgørende Maade i denne Retning, naar jeg havde faaet Lejlighed til at hjælpe derved, at en Gensidigheds-traktat var blevet sluttet, for saa havde man jo lige Ret paa begge Sider. Nu maa jeg foreløbig resignere, thi jeg har ingen Mulighed for at virke paa de Stemninger, der er fremme f. Eks. i Flens-